

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, inculpatul Severin Andrei și avocatul acestuia Iachimciuc Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Severin Andrei XXXXX,

*născut la XXXXX, originar și domiciliat în or. XXXXX
str. XXXXXX XX, ap. XX.*

***Datele referitoare la termenul de examinare a
cauzei:***

- 1. de la 08 noiembrie 2013 - până la 05 iulie 2016
(instanța de fond);*
- 2. de la 11 august 2016 - până la 17 octombrie 2017
(instanța de apel);*
- 3. de la 24 ianuarie 2018 – până la 21 martie 2018
(instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 05 iulie 2016, Severin Andrei a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. c) Cod penal, din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar în baza art. 189 alin. (1), 311 alin. (2) lit. b) și 312 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, a fost condamnat în baza art. 362¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 12 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de exercita o anumită activitate ce țin de migrațiune pe un termen de 1 an.

2. De către organul de urmărire penală, Severin Andrei a fost învinuit de faptul că, acționând intenționat și urmărind scopul obținerii în viitor de beneficii materiale exprimate în primirea în proprietatea sa a sumei de 2 400 de euro, în perioada de timp 18.06.2013 - 31.07.2013, amenințând cu aplicarea violenței și

defăimare, precum și cu atragerea la răspundere penală a lui Moiseev Eugeniu pe cauza penală nr.XXXXXXXXXX, pentru comiterea infracțiunii de furt, i-a cerut și l-a impus pe Moiseev Eugeniu de a săvârși acțiuni cu caracter patrimonial în favoarea sa și anume, de a-i perfecta un contract de împrumut.

La 31 iulie 2013, Severin A. realizându-și intenția sa, în biroul notarului public Victoria Iftodi, situat pe str.XXXXXXXXX nr.XX, mun. Chișinău, a încheiat cu Moiseev E. contractul de împrumut înregistrat în Registru actelor notariale sub nr.XXXXX, pe suma de XXXX euro, atunci când de fapt, Moiseev Eugeniu primise anterior în împrumut de la Severin A. doar suma de XXXX euro, iar suma de XXXX euro, fiind estorcată drept recompensă pentru modificarea declarațiilor, care urmează a fi depuse la Procuratura sect. Rîșcani și prin care el ar afirma precum că nu a avut loc infracțiunea de furt și Moiseev E. nu i-a sustras bani în sumă de XXXXX euro și XXXXX lei.

În acest mod Severin A., prin șantaj, i-a cerut și a impus victima să întreprindă acțiuni cu caracter patrimonial favorabile lui și anume de a încheia un contract de împrumut, prin care să-i transmită în proprietate suma de XXXX de euro, ce conform cursului oficial al Băncii Naționale constituie suma de XXXXXX lei, amenințându-l cu violența și cu defăimarea sa prin atragerea la răspunderea penală pentru furt.

Tot el, Severin A. este învinuit de către organul de urmărire penală, precum că ultimul acționând din interes material și urmărind scopul învinuirii unei persoane de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii denunțului fals și dorind aceste urmări, la data de 18.06.2013, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală al IP s. Rîșcani A. Caraman în conformitate cu prevederile art. 311 CP despre răspunderea penală pentru denunț calomnios, a depus cu bună știință în adresa IP s. Rîșcani mun. Chișinău o plângere falsă, prin care îl denunță pe Moiseev E., învinuindu-l pe acesta în comiterea la 18 iunie 2013 a furtului de bani în sumă XXXX euro și XXXXX lei, bani care precum că se aflau în automobilul de model "BMV" cu numărul de înmatriculare XXXXX, parcat lângă casa nr.XXXX din str. XXXX XXXX din mun. XXXXXX, unde dânsul domicilia, iar drept consecință a depunerii denunțului în cauză, la data de 02 iulie 2013 de către organul de urmărire penală al IP s. Rîșcani, mun. Chișinău a fost pornită urmărirea penală pe cauza penală nr.XXXXXXXXX, conform semnelor infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b),c),d) Cod penal.

Ulterior, Severin A., realizându-și interesul său material, prin șantaj

determinându-l pe Moiseev E. la 31.07.2013, la încheierea unui contract de împrumut prin care i-a transmis în proprietate suma de XXXXX euro, în schimbul modificării declarațiilor sale în calitate de parte vătămata pe cauza penală, la data de 05 august 2013 a depus la Procuratura s. Rîșcani mun. Chișinău o cerere, prin care și-a modificat declarațiile și a solicitat încetarea cauzei penale nr. XXXXXX, pe motivul că și-a găsit banii anunțați anterior ca fiind sustrași în apartamentul său.

Drept consecință a depunerii cererii în cauză, la data de 14.08.2013, Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău a clasat urmărirea penală, deoarece nu s-a adevărit sustragerea bunurilor lui Severin A., precum și pe motivul lipsei elementelor componente de infracțiune.

Tot el, Severin A. se învinuiește de către organul de urmărire penală, că ultimul acționând din interes material și urmărind același scop de învinuire a lui Moiseev E. de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii de declarații intenționat false și dorind aceste urmări, la 18.06.2013 ora 02.40, fiind recunoscut și audiat în calitate de parte vătămată, precum și la data de 18.06.2013, ora 17.30, fiind audiat suplimentar în calitate de parte vătămată pe cauza penală nr. XXXXXX, pornită în baza denunțului său conform semnelor infracțiunii prevăzute de art.186 al.(2) lit. b), c) ,d) CP, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală A. Caraman în conformitate cu prevederile art.312 CP despre răspunderea penală pentru declarațiile mincinoase, a depus cu bună știință depozitii false, prin care îl învinuia pe Moiseev E., precum că la 18 iunie 2013 din automobilul de model "BMV" cu numărul de înmatriculare XXXXXXXX, parcat lângă casa nr. XXXX din str. XXXXX XXXXX din mun. Chișinău, unde dânsul domicilia, i-a sustras pe ascuns bani în sumă XXXXX euro și XXXXX lei, astfel, cauzându-i o daună în proporții considerabile.

Ulterior, Severin A., realizându-și interesul său material, prin șantaj determinându-l pe Moiseev E. la 31 iulie 2013, la încheierea unui contract de împrumut, prin care i-a transmis în proprietate suma de XXXXX euro, în schimbul modificării declarațiilor sale în calitate de parte vătămată pe cauza penală, la 05 august 2013 a depus la Procuratura Rîșcani mun. Chișinău o cerere, prin care și-a modificat declarațiile și a solicitat încetarea cauzei penale nr. XXXXXX, pe motivul că și-a găsit banii anunțați anterior, ca fiind sustrași în apartamentul său. Drept prin consecință a depunerii cererii în cauză la 14.08.2013 Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău a clasat urmărirea penală, deoarece nu s-a adevărit sustragerea bunurilor

lui Severin A., precum și pe motivul lipsei elementelor componenței de infracțiune.

La fel, Severin A. se învinuiește precum că, acționând în mod intenționat și din interes material, în scopul asigurării restituirii de către Moiseev E. a sumei datorate prin contractul de împrumut la 08 august 2013, aflându-se lângă casa nr.XX de pe str. XXXXX mun. Chișinău, sub pretextul că Moiseev E. în temeiul contractului de împrumut din 31 iulie 2013 îi datorează bani în sumă de XXXXX euro, în mod samavolnic, adică exercitându-și un drept presupus, în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite de restituire a unui împrumut bănesc, amenințând cu aplicarea armei sale din dotare de model XXXXXX calibru 9x19 mm, i-a cerut și contrar voinței lui Moiseev E., a ridicat de la acesta unitatea de transport, care îi aparține, de model "XXXXX" cu numărul caroseriei XXXXXX XXXXX, număr de motor XXXXX anul producerii XXXX, cu n/î XXXXX, de culoare albastru închis, unitate de transport pe care ulterior a păstrat-o în garajul său din casa nr.XXX de pe str. XXXXX din mun. XXXXX până la 09.09.2013, unde a fost depistată și ridicată în cadrul efectuării percheziției. În acest mod, prin acțiunile samavolnice exprimate în lipsirea proprietarului de dreptul de folosire a automobilului nominalizat, lui Moiseev E. i-a fost cauzat conform raportului de expertiză nr.XXXX din 03.10.2013, un prejudiciu în sumă de XXXX lei, ceea ce constituie proporții mari.

Totodată, instanța de fond a constatat că, Severin Andrei în perioada de timp iunie - iulie 2013, acționând împreună și de comun acord cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, urmărind scopul dobândirii unui folos financiar în mărime de XXXX euro, care conform cursului oficial al BNM la acel moment constituia XXXXX lei, intenționat a organizat intrarea, tranzitarea și șederea ilegală a cetățeanului Republicii Moldova Hîncu Olga Vasile, pe teritoriul țărilor membre ale spațiului Schengen și anume intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei, prin tranzitarea ilegală a teritoriului Poloniei.

Astfel, la începutul lunii iunie 2013, Severin Andrei, acționând întru realizarea intențiilor sale infracționale de organizare a migrației ilegale a cetățeanului Republicii Moldova Hîncu Olga, cunoscând de la ultima despre intenția acesteia de a pleca la muncă în Italia, în cadrul unei convorbiri telefonice i-a comunicat că îi poate organiza intrarea și șederea pe teritoriul țării de destinație și i-a fixat o întâlnire la cafeneaua „Mc Donald's", de pe bd. Ștefan cel Mare, mun. Chișinău pentru a discuta toate detaliile.

În cadrul întâlnirii în locul și timpul stabilit, Severin A., acționând în vederea realizării intenției infracționale a instructat-o pe Hîncu Olga că îi va organiza

intrarea și șederea pe teritoriul Italiei contra sumei de XXXX euro, în baza unei vize poloneze, care va fi obținută în temeiul unui contract fictiv de muncă în Polonia. Concomitent, în aceleași circumstanțe, Severin A., a solicitat și a primit de la Hîncu Olga copia pașaportului național și a buletinului de identitate, comunicându-i că suma de XXXX euro urmează să-i fie achitată după primirea vizei.

Severin A., întru realizarea intenției sale infracționale de organizare a migrației ilegale a instruit-o pe Hîncu Olga, că după obținerea vizei de intrare și ședere pe teritoriul Poloniei, aceasta ulterior va fi folosită de către ultima pentru intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei. Prin urmare, continuând realizarea acțiunilor sale infracționale de organizare a migrației ilegale, în circumstanțele nestabilite de organul de urmărire penală a obținut o invitație fictivă de angajare în câmpul muncii în Polonia, pe numele lui Hîncu O.. Ulterior, Severin A., cunoscând despre caracterul fictiv al invitației de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele Olgăi Hîncu, dorind să ascundă intenția reală a acesteia la obținerea vizei de intrare pe teritoriul Poloniei, i-a înmănat ultimei setul de acte necesar, printre care și invitația fictivă pe numele acesteia. Concomitent, în aceleași circumstanțe i-a dat indicații lui Hîncu O. să depună setul de acte menționat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, iar în cadrul convorbirii cu reprezentanții consulatului să facă declarații false precum că pleacă la muncă în Polonia în baza invitației de muncă, urmărindu-se în așa mod scopul obținerii de către ultima a vizei de intrare și ședere pe teritoriul acestei țări, iar ulterior intrarea și șederea ilegală a acesteia pe teritoriul Italiei, în baza unei vize obținute în mod fraudulos.

Hîncu Olga, acționând conform indicațiilor primite de la Severin A., s-a deplasat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, unde a depus setul de acte primit de la acesta. În temeiul actelor depuse, Consulatul Republicii Polonia la Chișinău, i-a refuzat lui Hîncu O., în eliberarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul R. Polonia.

Apoi, Severin A., fiind informat de Hîncu Olga, despre faptul că i-a fost refuzat în eliberarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul R. Polonia, acționând în continuare întru realizarea intenției sale infracționale, a instruit-o pe ultima că îi va perfecta altă invitație de muncă în Polonia, în scopul obținerii vizei.

Astfel, acționând cu aceeași intenție infracțională, în circumstanțe nestabilite de organul de urmărire penală a obținut invitația fictivă de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele lui Hîncu O., datată cu 05.07.2013, întocmită între ultima și administrația HYLP PARTNERS SP din Polonia.

Ulterior, Severin A., cunoscând despre caracterul fictiv al invitației de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele O. Hîncu, dorind să ascundă intenția reală a acesteia la obținerea vizei de intrare pe teritoriul Poloniei, i-a înmănat ultimei setul de acte necesar, printre care și invitația fictivă pe numele ultimei. Concomitent, Severin A., în aceleași circumstanțe i-a dat indicații lui Hîncu, să depună setul de acte menționat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, iar în cadrul convorbirii cu reprezentanții consulatului să facă declarații false, precum că pleacă la muncă în Polonia în baza invitației de muncă, urmărindu-se în așa mod scopul obținerii de către ultima a vizei de intrare și ședere pe teritoriul acestei țări, iar ulterior intrarea și șederea ilegală a acesteia pe teritoriul Italiei, în baza unei vize obținute în mod fraudulos.

În continuare, Hîncu A., acționând conform indicațiilor date de Severin A. s-a deplasat la Consulatul Poloniei, din mun. Chișinău, unde a depus setul de acte primit de la ultimul.

La 11 iulie 2013, în temeiul actelor depuse, Ambasada Republicii Polonia la Chișinău, i-a eliberat lui Hîncu A. viza de intrare și ședere pe teritoriul R. Polonia de categoria D nr. XXXXXX valabilă pe perioada 18.07.2013 – 14.01.2014.

Tot la 11 iulie 2013, acțiunile infracționale ale lui Severin A. au fost curmate de către colaboratorii CCTP al INI al IGP al MAI.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea sentinței în partea achitării inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu menținerea condamnării lui Severin A. în baza art. 362¹ alin. (2) lit. c) Cod penal și condamnarea inculpatului în baza art. 189 alin.(1) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale; în baza art. 311 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 800 unități convenționale, în baza art. 312 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 800 unități convenționale și în baza art. 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 84 alin.(3) Cod penal, pedeapsă definitivă de stabilit de 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și amendă în mărime de 2900 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul turismului sau alte activități conexe pe un termen de 2 ani.

Corpurile delictelor: - pașaportul cetățeanului Republicii Moldova cu seria și numărul B 1276124, eliberat la 21.05.2012 pe numele cet. Hîncu Olga, care se păstrează la ultima a-l restitui posesorului legitim, iar declarația cu privire la intenția de angajare în câmpul muncii în Polonia, eliberată pe numele cet. Hîncu

Olga și răspunsul parvenit de la Ambasada Poloniei în Chișinău, a le păstra la materialele cauzei penale.

În argumentarea apelului, acuzarea a menționat că au fost prezentate suficiente probe care confirmă vinovăția lui Severin A. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 311 alin.(2) lit.b), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal. Astfel, potrivit declarațiilor părții vătămate Moiseev E., acesta a relatat că la 31 iulie 2013, dimineața s-a întâlnit cu Severin A. lângă Procuratura s. Rîșcani, mun. Chișinău. Ultimul i-a spus că dacă vrea ca să nu fie învinuit de furt de bani de la el, să nu stea la pușcărie, dosarul pornit să fie închis și lui să i se restituie autoturismul său, el să-i achite lui suma de 3000 euro și atunci el va merge la procuror și va declara că banii anunțați ca furati, precum că i-a găsit. Severin A. i-a mai comunicat că din momentul depunerii de el a astfel de declarații, dosarul penal pornit în privința sa se va înceta, precum că are și o înțelegere în acest sens cu procurorul. La fel, i-a mai spus că se cunoaște bine și cu ofițerul de urmărire penală, iar totul va fi așa cum zice el. Victima i-a declarat că nu a furat banii lui, însă inculpatul i-a zis că atunci va sta la pușcărie. Că nu a furat banii el i-a comunicat și organului de urmărire penală, dar necătând la aceasta s-a pornit în privința sa un dosar penal. El aici l-a crezut pe Severin A. I-a spus că nu are suma de 3.000 euro și inculpatul i-a cerut, i-a impus, amenințându-l să-i facă un contract de vânzare-cumpărare pe automobilul său și să i-o dea lui în contul a 2000 euro care îi datora și a 3000 euro care îi estorca la el pentru a-și schimba declarațiile sale. Fiind speriat de el că va sta la pușcărie pentru ceea ce nu a făcut, la moment a acceptat să-i dea automobilul său în proprietate.

Prin urmare, vinovăția inculpatului se confirmă și prin ordonanța de ridicare de la Moiseev E. a copiei certificatului de înregistrare seria E nr.XXXXX, contractul de împrumut, recipisei, procesul-verbal de ridicare, precum și alte probe.

Referitor la infracțiunile prevăzute de art. 311 alin.(2) lit.b) și 312 alin.(2) lit.b) Cod penal a indicat că culpabilitatea inculpatului este dovedită prin declarațiile părții vătămate care coroborează cu probele scrise în acest sens, din care rezultă că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunilor nominalizate.

Cât privește învinuirea în baza art. 352 alin.(3) lit.c) Cod penal a relatat că vina pe acest episod este probat cert prin declarațiile părții vătămate, care a comunicat că i-a reproșat lui Severin A. că nu este de acord să-i lase automobilul, că în contractul de împrumut nu scrie nimic despre mașină și deci nu i-l lasă. Aici tonul amabil al inculpatului s-a finisat. La el s-a schimbat chiar și expresia feței.

Vorba a devenit mai răspicată, iar glasul mai tare și agitat. Dânsul i-a spus cu glas tare și răspicat că automobilul rămâne la el, că așa a decis și el nu are din ce alege. Inculpatul a început a-l amenința cu răfuiala fizică și cu faptul că va răspîndi despre el știri defăimătoare și anume că el precum că se ocupă de dus oameni din Moldova peste hotare, că înșeală lumea și este un escroc. El i-a spus să-l lase să plece cu automobilul că vrea să se ducă la piață ca să-l vîndă. Inculpatul i-a spus că el nu va pleca de aici cu mașina și a ridicat maioul și i-a arătat pistolul și i-a spus să nu-l enerveze că-l va folosi. El s-a speriat că inculpatul ar putea folosi forța fizică în privința sa, inclusiv și pistolul, va răspîndi știri defăimătoare în privința sa, a primit cuvintele lui în serios, că trebuie să lase automobilul și că altă ieșire nu are. Astfel, sub amenințările acestuia i-a zis bine îl las, s-a pornit din loc, având gândul să meargă la poliție.

Totodată, pe acest episod fiind și următoarele probe: ordonanța și procesul-verbal de ridicare de la Severin A. a permisului de armă, pistolului și a magazinului cu 16 cartușe, procesul-verbal de examinare a obiectului, și anume a permisului de armă, magazinului pentru cartușe și cartușele conform procesului verbal de corectare a erorilor materiale 12 cartușe, ordonanța de recunoaștere a corpurilor delict, ordonanța de restituire a corpurilor delict.

La fel, vinovăția inculpatului este confirmată și prin declarațiile martorului Fiodorov V., care prin depozițiile sale combat versiunea înaintată de către inculpat și confirmă în totalitate declarațiile părții vătămate referitor la faptele care au avut loc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, a fost admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Procesul penal în privința lui Severin A. a fost încetat în baza art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, în temeiul art. 391 alin.(1) pct.6) CPP și art. 107 alin.(1) Cod penal, în baza art. 2 al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Severin Andrei a fost condamnat: în baza art. 189 alin. (1) Cod penal la 3 ani 6 luni închisoare; - în baza art. 312 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare; - în baza art. 352 alin. (3) lit. c) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor stabilite, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Corpurile delictive: - descifrările convorbirilor telefonice, declarația cu privire la intenția de angajare în câmpul muncii în Polonia eliberată pe numele Hîncu Olga și răspunsul parvenit de la Ambasada Poloniei în Chișinău, precum și documentele ridicate și anexate prin ordonanța din 26.09.2013, anexate la materialele dosarului, rămân la dosar. Pașaportul străin eliberat pe numele lui Severin A. se restituie acestuia.

Permisul de armă nr. XXXXX eliberat la 10.07.2013 pe numele lui Severin A. rămâne anexat la dosar.

Arma de modelul XXXXX, calibrul 9x19 mm., nr. XXXXXX, magazinul pentru cartușe și 12 cartușe calibru 9x19mma lui Severin A. se remite Ministerului de Interne a Republicii Moldova. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

5. Instanța de apel a conchis că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punct de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a lui Severin A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal.

Totodată, instanța a statuat, că în cauză a intervenit circumstanțe care condiționează încetarea procesului penal.

Astfel, în acest sens a reținut că în cadrul ședinței de judecată din 25.11.2016, inculpatul Severin A., fiind asistat de avocatul Iachimciuc A. a depus personal cerere cu acordul scris de încetare a procesului penal conform alin.(1) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, nr.210 din 29.07.2016 pe capătul de acuzare în baza art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, solicitând ca în privința sa să fie aplicată Legea nominalizată, deoarece recunoaște vina în cele comise, se căiește sincer, nu există prejudicii pe episodul dat.

Prin urmare, instanța a menționat că la data de 09 septembrie 2016 au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, iar potrivit alin. (1) Legea nominalizată, se aplică condiționat inclusiv persoanelor inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal.

Infracțiunea prevăzută de art. 362¹ alin.(2) lit.c) Cod penal, se califică ca mai puțin gravă, care prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 500 la 800 unități convenționale sau cu închisoare de la 3 la 5 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 1 la 3 ani. Inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă în perioada de timp iunie-iulie 2013, până la adoptarea Legii nominalizate, a recunoscut vina în

totalitate pe acest capăt de acuzare, manifestând căință sinceră și activă, inclusiv și nu există prejudiciu cauzat părții vătămate.

Reținând cele expuse, instanța a conchis că Severin A. cade sub incidența prevederilor art.1, 2 - 9,11,12 ale Legii privind amnistia, motiv pentru care încetează procesul penal, liberându-l de pedeapsa penală în legătură cu intervenirea amnistiei.

Referitor la argumentele procurorului privind ilegalitatea sentinței în baza art. 311 alin.(2) lit. b) Cod penal, instanța a constatat că instanța de fond corect a pronunțat o soluție de achitare pe acest capăt de acuzare, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, a indicat că nici una din probele acumulate la urmărirea penală, cercetate în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și cea de apel nu confirmă vina lui Severin A. în baza art. 311 alin.(2) lit.b) Cod penal.

În acest context, instanța a reținut că, potrivit rechizitoriului lui Severin A. i-a fost incriminat faptul că, *ultimul acționând din interes material și urmărind scopul învinuirii unei persoane de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii denunțului fals și dorind aceste urmări, la data de 18.06.2013, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală al IP s. Râșcani A. Caraman în conformitate cu prevederile art. 311 CP despre răspunderea penală pentru denunț calomnios, a depus cu bună știință în adresa IP s. Râșcani mun. Chișinău o plângere falsă, prin care îl denunță pe Moiseev Eugeniu, învinuindu-l pe acesta în comiterea la 18.06.2013 a furtului de bani în sumă 2 000 euro și 15 000 lei, ..., iar drept consecință a depunerii denunțului în cauză, la data de 02.07.2013 de către organul de urmărire penală al IP s. Râșcani, mun. Chișinău a fost pornită urmărirea penală pe cauza penală nr.XXXXXX, conform semnelor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit.b),c),d) CP.*

Astfel instanța de fond, cercetând probele prezentate de acuzatorul de stat, a constatat că Severin A. *nu l-a denunțat cu bună-știință falsă pe Moiseev E. în scopul de al învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ în drept de a porni urmărirea penală, cu semnul agravant, din interes material.*

În acest sens, indicând că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 311 CP are un caracter multiplu: obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la autenticitatea informației referitoare la învinuirea unei persoane de săvârșirea unei infracțiuni; obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale cu privire la cinstea și demnitatea persoanei.

Obiectul material al infracțiunii specificate îl reprezintă denunțul fals.

Astfel, art. 262 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin: - plângere; - denunț; - autodenunț; - depistarea nemijlocit de către organul de urmărire penală sau procuror a bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

Numai denunțul - nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea infracțiunii nemijlocit de către colaboratorii organului de urmărire penală - poate să reprezinte obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute la art. 311 Cod penal.

Potrivit alin. (7) art. 263 din Codul de procedură penală, plângerea poate să conțină un denunț. Denunțul, care se conține într-o plângere, poate fi considerat obiect imaterial al infracțiunii analizate.

Din norma art. 263 Cod de procedură penală, rezultă că *denunțul* este înștiințarea făcută de orice persoană despre săvârșirea unei infracțiuni, iar *plângerea* este înștiințarea care poate fi făcută numai de o persoană fizică sau juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune.

Denunțul trebuie să cuprindă: numele, prenumele, calitatea și domiciliul petiționarului, cu descrierea faptei care formează obiectul plângerii sau denunțului, indicarea făptuitorului, dacă acesta este cunoscut, și a mijloacelor de probă.

Nu oricare denunț, dar anume un denunț fals constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute la art. 311 Cod penal.

Denunțul este fals atunci când conține o învinuire mincinoasă. Caracterul mincinos în mod direct fie din împrejurarea că fapta nu există, fie că ea nu a fost săvârșită de cel împotriva căruia se depune denunțul. Învinuirea poate fi mincinoasă ori de câte ori, pentru o astfel de acuzare, instanța ar trebui să pronunțe achitarea, cu excepția situației în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Prin „denunțare” se are în vedere acțiunea de înștiințare făcută de orice persoană, pe calea depunerii unui denunț, despre săvârșirea unei infracțiuni.

Este necesar ca denunțarea să se îndrepte împotriva unei persoane determinate. Nu este îndeplinită această cerință dacă denunțarea nu se referă la nici o persoană sau se referă la o persoană imaginară. Aceeași soluție se impune și dacă denunțul este făcut numai „in rem, nu și „in personam”. Or, persoana denunțată fals trebuie desemnată prin nume și prenume, precum și prin alte elemente care fac posibilă, fără echivoc, identificarea acesteia (de exemplu, prin indicarea domiciliului sau a funcției pe care o deține).

Infracțiunea prevăzută la alin. (1) art. 311 Cod penal este o infracțiunea formală. Ea se consideră consumată din momentul prezentării și înregistrării denunțului la organul competent și întocmirii lui.

Prin urmare, din plângerea depusă de Severin A. la data de 18.06.2013 la IP Râșcani, se constată că în textul acesteia este indicat: „... că roagă organele de drept să întreprindă măsuri cu persoanele lui necunoscute, care la data de 18.06.2013 între orele 00:50 și 01:10 au luat automobilul de model „XXXXX” cu n/î XXXXX care era parcat ..., în acesta se aflau bunurile sale personale, o geantă de piele – 500 lei, bani în sumă de 2000 euro și 15000 lei ...

Tot la aceeași data, adică 18.06.2013, Severin A. a depus cerere de a fi recunoscut în calitate de parte vătămată.

Astfel, nu s-a demonstrat faptul că inculpatul prin depunerea plângerii la poliție pe faptul dispariției automobilului de care răspundea deoarece era transmis în posesie și bunurile aflate în automobil, ar fi avut scopul de a-l denunța fals anume pe Moiseev E.

Totodată, la omentul când inculpatul a depistat banii pe care el credea că erau în automobil i-a găsit în casă, la 05.08.2013, Severin A. a depus o cerere la Procuratura sect. Rîșcani, mun. Chișinău, solicitând să fie încetată cauza penală nr.XXXXXX, în legătură cu faptul că banii prezumați a fi în automobilul răpit, au fost găsiți la el acasă, iar la 14.08.2013, pe faptul dat a fost emisă ordonanță de încetare a urmăririi penale.

Instanța de fond corect a reținut că latura obiectivă a denunțului fals (în red. CP din 18.04.2002) constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de denunțare falsă făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Astfel, numai denunțul - nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea infracțiunii nemijlocit de către colaboratorii organului de urmărire penală - poate să reprezinte obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 311 Cod penal.

Nu este necesar ca denunțarea să se îndrepte împotriva unei persoane determinate. Nu este îndeplinită această cerință dacă denunțarea nu se referă la o persoană concretă. Or, art. 311 CP, prevede răspundereaq penaqplă pentru denunțarea cu bună știință falsă, în scopul de a-l învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sânt în drept de a porni urmărirea penală, iar inculpatul în plângerea sa a “persoane mie necunoscute”.

Severin A. nu a depus la IP Rîșcani denunț dar plângere în care nu a indicat careva persoane concrete așa cum cere norma penală prevăzută de art. 311 CP,

astfel, instanța de judecată corect a ajuns la concluzia de a menține sentința de achitare, întrucât fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Severin A. a infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal – *șantajul, adică cererea de a săvârși acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență asupra persoanei și cu răspândirea unor știri defăimătoare despre persoană, prezentarea cu bună-știință a declarațiilor mincinoase de către partea vătămată în cadrul urmăririi penale, săvârșită din interes material și samavolnicia, adică exercitarea unui drept presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, cu cauzarea de daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni săvârșite cu aplicarea armei* (f.d.205-207, vol.IV), reținând în acest sens și probele ce confirmă vinovăția inculpatului, și anume: - declarațiile părții vătămate Moiseev E., a martorilor Iftodi V., Fiodorov V. și probele materiale, - procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Moiseev E.; - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Moiseev E. și Severin A.; - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Moiseev E. și martorul Florea C.; - procesul-verbal de ridicare de la a copiei certificatului de înmatriculare și contractului de împrumut cu recipisa; - contractul de împrumut din 31.07.2013; - copia recipisei prin care Moiseev E. a lăsat automobilul fiind indicat că „la păstrare” lui Severin A.; - procesul-verbal de examinare a documentelor ridicate; - raportul de expertiză nr. 6397 din 03.10.2013; - plângerea depusă de Severin A. pe faptul sustragerii a 1550 lei și 2000; - acte prin care Severin A. s-a constituit ca parte vătămată și civilă în cauza penală pornită în baza plângerii sale; - procesul-verbal din 18.06.2013 de audiere a lui Severin A. în calitate de parte vătămată; - cererea depusă de Severin A. prin care solicită încetarea examinării cererii sale pe motiv că a găsit banii; - ordonanța de încetare a urmăririi penale din 14.08.2013 în cauza nr. XXXXX.

Instanța de apel a reținut că declarațiile inculpatului privind nevinovăția acestuia sunt combătute prin totalitatea probelor pertinente, concludente, utile și veridice care au fost cercetate și analizate în cadrul ședinței de judecată.

Instanța a conchis că prima instanță greșit a reținut că în contextul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal, acțiunea principală în oricare din cele trei modalități ale sale este însoțită de acțiunea adiacentă în oricare din cele patru modalități, iar în lipsa acțiunii adiacente - o cerere cu caracter patrimonial, oricât de insistentă ar putea fi nu este suficientă pentru a constitui infracțiunea de șantaj. Însă, nu a ținut cont de faptul că acțiunea

principală în cazul infracțiunii de șantaj se poate înfățișa prin modalitatea *de a cere transmiterea unor bunuri, precum și săvârșirea unor acțiuni cu caracter patrimonial*.

Totodată, în unele situații, făptuitorul infracțiunii de șantaj poate crea o ambianță specifică sugerând astfel victimei să-i transmită bunul sau dreptul asupra acestuia, sau să săvârșească acțiuni cu caracter patrimonial. În unele cazuri, cererea reprezentând acțiunea principală din cadrul șantajului, se exprimă în revendicarea de către făptuitor a unor plăți chipurile pentru aplanarea relațiilor litigioase cu organele de control sau de drept. Este necesar de accentuat că infracțiunea de șantaj este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul înaintării cererii cu caracter patrimonial, însoțit de acțiunea adiacentă, indiferent dacă făptuitorul și-a atins scopul urmărit.

Referitor la infracțiunea de samavolnicie instanța de apel a conchis că inculpatul a luat automobilul lui Moiseev E. în gaj pentru garantarea executării obligației de împrumut, care însă nu a fost perfectat potrivit legii, fapt confirmat prin declarațiile martorului Iftodi V..

Astfel, în acest sens instanța a reținut și argumentele menționate de procuror precum că automobilul s-a aflat și a fost depistat la inculpat, prin urmare se confirmă că acesta a intrat în posesia acestui bun, sau cel puțin l-a deținut o careva perioadă de timp. În scopul asigurării restituirii de către Moiseev E. a sumei datorate, Severin A. a ridicat contrar voinței părții vătămate unitatea de transport, amenințându-l cu aplicarea armei sale din dotare. Astfel, inculpatul și-a exercitat un drept legitim cu încălcarea ordinii stabilite, or, legislația prevede care este metoda de solicitare a executării obligațiilor civile, fără implicarea a careva elemente penale.

Mai mult, din materialele cauzei rezultă că Severin A. avea și deținea asupra sa acea armă indicată în actul de învinuire, armă la care a indicat și partea vătămată Moiseev E., însă instanța de fond greșit a apreciat în acest sens declarațiile victimei, și anume în partea ce ține de acele amenințări exprimate în adresa lui, inclusiv și perceperea acestora de către victimă.

Amenințare în sensul componentei de infracțiune prevăzută de art. 352 Cod penal, se înțeleg acțiunile concrete ale făptuitorului expuse victimei oral în scris, prin gesturi, etc. amenințare pe care victima o percepe real, posibilă de realizare în viitor. În aceeași ordine de idei, amenințarea cu aplicarea armei nu presupune direcționarea nemijlocită a acestei arme față de victimă sau aplicarea acesteia în privința a careva părți corporale ale acesteia, fiind de ajuns doar demonstrarea armei deținute și exprimarea amenințărilor prin aplicarea acestei arme.

În speță, perceperea reală a amenințărilor prin aplicarea armei, a avut loc prin faptul ce victima a cunoscut și a văzut acea armă deținută de către agresor, astfel, ultimului i s-a creat impresia că agresorul este predispus să utilizeze această armă. Totodată, Moiseev E. a fost influențat în așa circumstanțe ca să perceapă ca reală amenințarea exprimată de către inculpat.

La fel, instanța de apel a constatat că în acțiunile inculpatului se atestă componența de infracțiune în declarație mincinoasă, iar instanța de fond greșit a luat în acest sens soluția de achitare, neținând cont de faptul că Severin A. a obținut calitatea de parte vătămată în cauza penală pornită la plângerea sa, unde el a fost preântâmpinat pentru darea depozițiilor false.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 312 Cod penal constă în denaturarea adevărului, astfel, creându-se condiții pentru comiterea de erori judiciare, pentru aprecierea incorectă a circumstanțelor cauzei precum și pentru tragerea la răspundere penală a unei persoane nevinovate.

În speță, s-a dovedit că Severin A. a depus un denunț pe faptul sustragerii sumelor indicate în mărime de 15 500 lei și 2000 euro, faptă care în realitate nu a avut loc. Aceeași poziție a avut-o inculpatul și la audierea în calitate de parte vătămată, fapt prin care se dovedește că el a denaturat adevărul în cadrul cauzei penale.

Mai mult ca atât, poziția sa și intenția directă cu care a acționat este dovedită și prin acele acte prin care s-a constituit ca partea vătămată și parte civilă, inclusiv cererile depuse de către el cu privire la acel prejudiciu pretins cauzat.

La fel, din declarațiile părții vătămate Moiseev E. raportate la acțiunile lui Severin A., se constată că de la momentul depunerii acelu denunț inculpatul pretindea de la partea vătămată suma de 2000 euro cu titlu de datorie și 3000 euro cu titlul de modificare a declarațiilor sale, fapt prin care se dovedește scopul cu care a acționat primul, precum și scopul depunerii acelei plângeri, care se dovedește a fi nu cercetarea cazului de restituire a prejudiciului cauzat ci de estorcarea a banilor de la partea vătămată.

Astfel, după realizarea acestui scop, exprimat prin încheierea contractului de împrumut, inculpatul a găsit banii săi, lucru ce, în mod rezonabil, trezește suspiciuni, iar faptul că banii s-au găsit anume după perfectarea acelu contract de împrumut dovedește atât veridicitatea declarațiilor părții vătămate, cât și scopul cu care a acționat Severin A.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, care fac parte din categoria celor mai puțin grave și grave, de circumstanțele cauzei, persoana celui

vinovat, care nu este atras la răspundere penală, lipsa circumstanțelor agravante, concluzionând că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin izolarea acestuia de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Potrivit art. 158 Cod de procedură penală, corpuri delictive sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum și bani sau alte valori ori obiecte și documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale.

Obiectul se recunoaște drept corp delict prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată și se anexează la dosar.

Astfel, ținând cont de art. 162 Cod de procedură penală, instanța a dispus ca corpurile delictive: - descifrările convorbirilor telefonice, declarația cu privire la intenția de angajare în câmpul muncii în Polonia eliberată pe numele Hîncu Olga și răspunsul parvenit de la Ambasada Poloniei în Chișinău, precum și documentele ridicate și anexate prin ordonanța din 26.09.2013, anexate la materialele dosarului să rămână anexate la dosar.

Pașaportul străin eliberat pe numele lui Severin A. să fie restituit acestuia.

Permisul de armă nr. XXXXX eliberat la XXXXX pe numele lui Severin A. să rămână anexat la dosar, iar arma de modelul XXXXX, calibrul 9x19 mm., nr. XXXXX, magazinul pentru cartușe și 12 cartușe calibru 9x19mma lui Severin A. se remite Ministerului de Interne a Republicii Moldova.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, inculpatul și avocatul acestuia Iachimciuc A., care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) pct.6) și 10) CPP, solicită casarea deciziei contestate în partea achitării lui Severin A în baza art. 311 alin.(2) lit.a) Cod penal și în partea individualizării pedepselor stabilite cu dispunerea rejudecării cauzei în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a indicat că instanțele de judecată nu au ținut cont de probele care confirmă vinovăția inculpatului în baza art. 311 alin.(2) lit.a) Cod penal.

Instanța de apel corect a stabilit că caracteristicile denunțului fals, ca obiect imaterial al infracțiunii nominalizate rezultă din norma art. 263 CPP, și anume că denunțul este înștiințarea făcută de orice persoană despre săvârșirea unei infracțiuni, iar plângerea este înștiințarea care poate fi efectuată numai de o persoană fizică sau juridică căreia îi este cauzat un prejudiciu prin infracțiune.

Obiectul imaterial al infracțiunii specificate la art. 311 Cod penal îl reprezintă denunțul fals.

Conform alin. (1) art. 262 Cod de procedură penală, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin: 1) plângere; 2) denunț; 3) autodenunț; 4) depistarea infracțiunii nemijlocit de cât colaboratorii organului de urmărire penală.

Numai denunțul - nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea infracțiunii nemijlocit de către colaboratorii organului de urmărire penală - poate să reprezinte obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute la art. 311 Cod penal.

Denunțul trebuie să cuprindă: numele, prenumele, calitatea și domiciliul petiționarului, ce descrierea faptei care formează obiectul plângerii sau denunțului, indicarea făptuitorului, dacă acesta este cunoscut, și a mijloacelor de probă.

Nu oricare denunț, ci anume un denunț fals constituie obiectul imaterial al infracțiunii specificate la art. 311 Cod penal.

Denunțul este fals atunci când conține o învinuire mincinoasă. Caracterul mincinos în mod direct fie din împrejurarea că fapta nu există, fie că ea nu a fost săvârșită de cel împotriva căruia se depune denunțul. Învinuirea poate fi mincinoasă ori de câte ori, pentru o astfel de acuzare, instanța ar trebui să pronunțe achitarea, cu excepția situației în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Totodată, consideră că instanța nu a ținut cont de faptul că din norma art. 263 alin.(7) CPP, plângerea poate să conțină un denunț, iar denunțul care se conține într-o plângere poate fi considerat obiect imaterial al infracțiunii prevăzute de art. 311 CP.

În partea ce ține de individualizarea greșită a pedepsei lui Severin A., acuzarea a menționat că instanța de apel greșit a interpretat și aplicat prevederile art. 75 Cod penal, neținând cont de circumstanțele prezentei cauze, consecințele survenite și comportamentul inculpatului pe parcursul procesului penal. Prin urmare, scopul prevăzut de art. 61 Cod penal nu va fi atins, iar instanța a constatat eronat oportunitatea aplicării art. 90 CP.

Conform art. 61 alin. (2), art. 75 alin. (1) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului doar dacă va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, în virtutea circumstanțelor cauzei și persoanei celui vinovat, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, ceea ce în speță nu a fost efectuat.

- inculpatul Severin A., care invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) pct.6), 8) CPP, solicită casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței.

A indicat că instanța de apel potrivit art. 414, 415 alin.(1) și 417 CPP, este obligată să judece apelul, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, iar în decizie să expună fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției sale.

La judecarea apelului, instanța a admis erori procesuale și anume, potrivit art. 415 alin.(2¹) CPP, judecând apelul împotriva sentinței de achitare, instanța nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie.

Instanța de apel nu s-a conformat prevederilor legale, deoarece adoptând soluția de condamnare, a pus la baza acesteia declarațiile martorilor Iftodi V., Fiodorov V., care au fost depuse în fața primei instanțe, fără audierea pe viu a acestora.

Relevante speței fiind și jurisprudența CEDO, care în mod expres a constatat necesitatea audierii pe viu a martorilor acuzării după o sentință de achitare, menționând în acest sens cauzele Ekbatani c. Suediei, Popovici c. Moldovei, Dănilă c. României, Spînu c. României.

Necătând la faptul că instanța de apel a indicat că procurorul a înlăptuit diverse acțiuni pentru asigurarea prezenței martorilor, consideră că acțiunile acuzatorului nu justifică, punerea la baza condamnării sale a declarațiilor martorilor, care nu au fost audiați în cadrul instanței de apel. În acest sens, făcând referire și la o cauză identică examinată de Colegiul penal al CSJ nr. 1ra-1082/2017 unde instanța de recurs, a menținut sentința de achitare.

La fel a indicat că instanța de apel nu a supus prevederilor art. 101 CPP, potrivit cărora fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor. Instanța a ignorat norma alin.(4) al aceluiași articol, potrivit cărora instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură

și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Prin urmare, nu s-a luat în considerație faptul că probele pe care și-a bazat soluția de condamnare contravin soluției adoptate, deoarece contractul de împrumut autentificat notarial de fapt îl dezvinovățesc și confirmă declarațiile sale, potrivit cărora Moiseev E. a primit de la Severin A. cu titlu de împrumut suma de 4480 euro, iar prin recipisa semnată de partea vătămată se confirmă că a transmis spre păstrare automobilul până la restituirea împrumutului.

În acest sens fiind anexată și hotărârea Judecătoriai Dubăsari din 14.09.2016 la acțiunea înaintată de Severin A. către Moiseev E. privind încasarea datoriei în sumă de 4480 euro, conform contractului de împrumut din 31.07.2013 – care este același contract pus la baza condamnării inculpatului.

Copia recipisei prin care Moiseev E. a lăsat automobilul lui Severin A. la păstrare, confirmă faptul transmiterii benevole a automobilului spre păstrare către inculpat, până la restituirea împrumutului.

Prin raportul de expertiză nr. 6397 din 03.10.2013 s-a constatat valoarea automobilului victimei ce constituie suma de 93 203 lei, însă în nici un mod nu confirmă vinovăția sa, deoarece valoarea automobilului nu are nici o relevanță, or el nu a fost învinuit în sustragerea automobilului dat.

Plângerea depusă pe faptul sustragerii sumei de 15 000 lei și 2000 euro, constituie exercitarea dreptului său de a înștiința, în temeiul art.263 CPP, organul de urmărire penală asupra săvârșirii unei infracțiuni.

- avocatul Iachimciuc A. în numele inculpatului, care invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) pct.1), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel pe învinuirea adusă în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, cu menținerea sentinței de achitare, în rest, dispozițiile deciziei instanței de apel să fie menținute.

În argumentarea recursului a indicat că instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 414 CPP și superficial a examinat cauza, inclusiv și nu a ținut cont de norma art.415 alin.(2¹) CPP, potrivit căreia judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Încălcarea dată, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 6 din CEDO.

Instanța de apel nu a examinat cauza corespunzător, fără a reține faptul că potrivit art.417 alin.(1) pct.8) CPP, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă

temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Astfel, după părerea autorului, inculpatul nu putea fi condamnat în timp ce instanța de fond a pronunțat o sentință de achitare, fără a avea careva probe suplimentare.

Potrivit principiului contradictorialității în procesul penal, sarcina probațiunii îi revine acuzatorului de stat, însă în cadrul ședinței instanței de apel a fost audiat doar inculpatul care nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 311 alin.(1) lit.b), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, susținând integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și instanței de fond.

În speță, există o hotărâre judecătorească irevocabilă prin care contractul de împrumut litigios a fost considerat valabil, iar Moiseev E. nu a contestat această hotărâre, prin urmare argumentele precum că contractul de împrumut ar fi fost încheiat cu amenunțarea de aplicare a violenței sunt nefondate, deoarece valabilitatea contractului are putere de lucru judecat.

În susținerea acestei concluzii urmează a fi apreciate și declarațiile date de martorul Iftodi V., potrivit căreia ea a înregistrat un contract de împrumut și care a explicat, că dacă ar fi fost o careva viciere a acordului contractul în speță nu ar fi fost posibil să fie perfectat.

Din probele administrate de acuzare nu se confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b), 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, în acțiunile acestuia lipsesc elementele infracțiunii.

7. Asupra recursurilor ordinare declarate nu a fost depusă refriță.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, solicitând casarea hotărârii contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

După cum rezultă din conținutul recursului, acuzatorul de stat nu este de acord cu menținerea sentinței de achitare pe învinuirea adusă în baza art. 311 alin. (2) lit.a) Cod penal, menționând că instanța de apel nu a dat aprecierea corespunzătoare probelor prezentate, care confirmă vinovăția lui Severin A., inclusiv și cu pedeapsa stabilită în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal și anume că s-a aplicat suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune.

Colegiul constată că aceste temeuri pe care s-a bazat acuzatorul de stat în recursul declarat, nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, poate da o nouă apreciere probelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Examinând cauza, Colegiul penal consideră că instanța de apel, reieșind din prevederile legilor nominalizate, a dat o apreciere corectă declarațiilor inculpatului, părții vătămate Moiseev E., martorilor Fiodorov V., Iftodi V., depuse în cadrul ședinței instanței de fond, actele cauzei care, analizate în ansamblu, dovedesc că fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminată în baza art. 311 alin. (2) lit.a) Cod penal, adică denunțarea cu bună știință falsă în scopul de al învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ în drept de a porni urmărirea penală, din interes material.

Argumentele recurentului, precum că probele administrate au fost apreciate incorect și unilateral, nu au nici un suport legal.

Autorul recursului critică soluția instanței de apel, întrucât instanța a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatului, neluând în considerație celelalte probe prezentate de către partea acuzării.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței

de apel, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Severin A. în săvârșirea denunțării cu bună știință falsă.

Cu atât mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de stare de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Prin urmare, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului, ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Din textul deciziei rezultă că, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de procuror. Autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de judecată, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar repetă întocmai argumentele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns motivat.

Prin urmare, instanța de apel corect a conchis că, Severin A. prin rechizitoriu a fost învinuit de faptul că, *ultimul acționând din interes material și urmărind scopul învinuirii unei persoane de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii denunțului fals și dorind aceste urmări, la data de 18.06.2013, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală al IP s. Rîșcani A. Caraman în conformitate cu prevederile art. 311 CP despre răspunderea penală pentru denunț calomnios, a depus cu bună știință în adresa IP s. Rîșcani mun. Chișinău o plângere falsă, prin care îl denunță pe Moiseev E., învinuindu-l pe acesta în comiterea la 18.06.2013 a furtului de bani în sumă 2 000 euro și 15 000 lei, bani care precum că se aflau în automobilul de model "BMW"*

Ulterior, Severin A., realizându-și interesul său material, prin șantaj determinându-l pe Moiseev E. la 31.07.2013, la încheierea unui contract de împrumut prin care i-a transmis în proprietate suma de 2 400 euro, în schimbul modificării declarațiilor sale în calitate de parte vătămata pe cauza penală,...

Astfel, cercetând probele prezentate de acuzatorul de stat, instanța de apel a constatat că Severin A. nu l-a denunțat cu bună-știință falsă pe Moiseev E. în scopul de a învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ în drept de a porni urmărirea penală, cu semnul agravant, din interes material.

În acest sens, fiind menționate că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 311 CP are un caracter multiplu: obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la autenticitatea informației referitoare la

învinuirea unei persoane de săvârșirea unei infracțiuni; obiectul juridic secundar care sunt relațiile sociale cu privire la cinstea și demnitatea persoanei.

Obiectul imaterial al infracțiunii specificate îl reprezintă denunțul fals.

Astfel, art. 262 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin: - plângere; - denunț; - autodenunț; - depistarea nemijlocit de către organul de urmărire penală sau procuror a bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

Numai denunțul - nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea infracțiunii nemijlocit de către colaboratorii organului de urmărire penală - poate să reprezinte obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute la art. 311 Cod penal.

Potrivit alin. (7) art. 263 din Codul de procedură penală, plângerea poate să conțină un denunț. Denunțul, care se conține într-o plângere, poate fi considerat obiect imaterial al infracțiunii analizate.

Din norma art. 263 Cod de procedură penală, rezultă că denunțul este înștiințarea făcută de orice persoană despre săvârșirea unei infracțiuni, iar plângerea este înștiințarea care poate fi făcută numai de o persoană fizică sau juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune.

Denunțul trebuie să cuprindă: numele, prenumele, calitatea și domiciliul petiționarului, cu descrierea faptei care formează obiectul plângerii sau denunțului, indicarea făptuitorului, dacă acesta este cunoscut, și a mijloacelor de probă.

Nu oricare denunț, dar anume un denunț fals constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute la art. 311 Cod penal.

Denunțul este fals atunci când conține o învinuire mincinoasă. Caracterul mincinos în mod direct fie din împrejurarea că fapta nu există, fie că ea nu a fost săvârșită de cel împotriva căruia se depune denunțul. Învinuirea poate fi mincinoasă ori de câte ori, pentru o astfel de acuzare, instanța ar trebui să pronunțe achitarea, cu excepția situației în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Prin „denunțare” se are în vedere acțiunea de înștiințare făcută de orice persoană, pe calea depunerii unui denunț, despre săvârșirea unei infracțiuni.

Este necesar ca denunțarea să se îndrepte împotriva unei persoane determinate. Nu este îndeplinită această cerință dacă denunțarea nu se referă la nici o persoană sau se referă la o persoană imaginară. Aceeași soluție se impune și dacă denunțul este făcut numai „in rem, nu și „in personam”. Or, persoana denunțată fals trebuie desemnată prin nume și prenume, precum și prin alte

elemente care fac posibilă, fără echivoc, identificarea acesteia (de exemplu, prin indicarea domiciliului sau a funcției pe care o deține).

Infracțiunea prevăzută la alin. (1) art. 311 Cod penal este o infracțiune formală, care se consideră consumată din momentul prezentării și înregistrării denunțului la organul competent și întocmirii lui.

Prin urmare, în speță, din plângerea depusă de Severin A. la data de 18.06.2013 la IP Râșcani, se constată că în textul acesteia este indicat: „... roagă organele de drept să întreprindă măsuri cu persoanele lui necunoscute, care la data de 18.06.2013 între orele 00:50 și 01:10 au luat automobilul de model „XXXXX” cu n/î XXXXX care era parcat ..., în acesta se aflau bunurile sale personale, o geantă de piele – 500 lei, bani în sumă de 2000 euro și 15000 lei ...”.

Tot la aceiași data, adică 18.06.2013, Severin A. a depus cerere de a fi recunoscut în calitate de parte vătămată.

Astfel, nu s-a demonstrat faptul că inculpatul prin depunerea plângerii la poliție pe faptul dispariției automobilului de care răspundea deoarece era transmis în posesie și bunurile aflate în automobil, ar fi avut scopul de a-l denunța fals anume pe Moiseev E.

Totodată, la momentul când inculpatul a depistat banii pe care el credea că erau în automobil i-a găsit în casă, la 05.08.2013, Severin A. a depus o cerere la Procuratura sect. Râșcani, mun. Chișinău, solicitând să fie încetată cauza penală nr. XXXXX, în legătură cu faptul că banii prezumați a fi în automobilul răpit, au fost găsiți la el acasă, iar la 14.08.2013, pe faptul dat a fost emisă ordonanță de încetare a urmăririi penale.

Instanțele judecătorești corect au reținut că latura obiectivă a denunțului fals (în red. CP din 18.04.2002) constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de denunțare falsă făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Astfel, numai denunțul - nu și plângerea, autodenunțul sau depistarea infracțiunii nemijlocit de către colaboratorii organului de urmărire penală - poate să reprezinte obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute de art. 311 Cod penal.

Nu este necesar ca denunțarea să se îndrepte împotriva unei persoane determinate. Nu este îndeplinită această cerință dacă denunțarea nu se referă la o persoană concretă. Or, art. 311 Cod penal, prevede răspunderea penală pentru denunțarea cu bună știință falsă, în scopul de a-l învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală, iar inculpatul în plângerea sa a indicat “persoane mie necunoscute”.

Severin A. nu a depus la IP Rîșcani denunț, dar plângere în care nu a indicat careva persoane concrete așa cum cere norma penală prevăzută de art. 311 CP, astfel, instanța de judecată corect a ajuns la concluzia de a menține sentința de achitare, întrucât fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest sens prevederile art. 8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat o soluție întemeiată.

Argumentele invocate de recurent nu are suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Totodată, acuzatorul de stat și-a întemeiat recursul în baza pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, criticând hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, pe care o consideră prea blândă în coraport cu circumstanțele cauzei, referitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, susținând că pedeapsa stabilită de instanța de apel pentru infracțiunile nominalizate, este una neechitabilă, nu va contribui la evitarea comiterii de noi infracțiuni de către inculpat, dar și la corectarea acestuia.

Sub acest aspect se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, relevă că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată lui Severin A., fiind în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Lui Severin A. în baza art. 189 alin. (1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, în temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe perioada de probațiune sau, după caz, termen de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin. (4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cât și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

Colegiul menționează că infracțiunea comisă de inculpat, potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs reține că pedeapsa numită lui Severin A. în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b), 352 alin. (3) lit. c) Cod penal, în temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării închisorii, este una legală și întemeiată ținându-se cont de circumstanțele nominalizate mai sus.

Lipsa circumstanțelor agravante, comiterea infracțiunilor pentru prima dată, precum și ținând cont de personalitatea inculpatului, au permis instanței de apel să-i aplice lui Severin A. o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind una corectă și legală.

Cu atât mai mult că în recursul ordinar declarat autorul acestuia critică corectitudinea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, iar aceasta nu ține de individualizarea pedepsei, ci de executarea ei.

Prin urmare, analizând materialele cauzei, Colegiul penal nu constată vre-o eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate de către procuror și, astfel, decide inadmisibilitatea recursului declarat, fiind vădit neîntemeiat.

Referitor la recursurile ordinare declarate de inculpatul Severin A.
și avocatul acestuia Iachimciuc A.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursurilor, inculpatul Severin A. invocă temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) și 8) CPP, iar avocatul acestuia prevederile art. 427 alin.(1) pct.1),6),8) și 12) Cod de procedură penală, care stipulează că:

- hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când *nu au fost respectate dispozițiile privind competența după calitatea persoanei;*
- *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței;*
- *nu au fost întrunite elementele infracțiunii și*
- *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Astfel, motivele invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor menționate, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autori.

Reieșind din textul recursurilor declarate, Colegiul penal conchide că autorii își manifestă dezacordul față de modalitatea de apreciere a probelor efectuată de către instanța de apel, considerînd că aceasta a acordat prioritate probelor administrate de către acuzare, fără a acorda eficiență prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

La acest capitol, instanța de recurs ține să menționeze că critica privind aprecierea incorectă a probelor administrate în cauza data, nu poate fi reținută de instanța de recurs, din motiv că un asemenea temei nu este prevăzut pentru a judeca cauza în ordine de recurs, iar procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, a cărei constatare este de competența instanțelor de fond.

Avocatul inculpatului a făcut referire la pct. 1) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, însă, Colegiul penal constată că recursul declarat nu cuprinde

o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiului invocat.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct.6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, autorii recursurilor au indicat că, decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, totodată eronat a admis apelul procurorului pronunțând o hotărâre de condamnare a lui Severin A. în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, în baza aceluiași probe pentru care a fost achitat de instanța de fond, adică fără administrarea probelor noi, necătând la faptul că inculpatul pe tot parcursul cauzei penale nu a recunoscut vina, iar probele prezentate de către partea acuzării sunt contradictorii.

Așadar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate constată că, instanța de apel în hotărârea adoptată, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunilor comise de către inculpat, au fost corect reținute de către instanța de apel, nefiind încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția.

În asemenea circumstanțe, temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile inculpatului și avocatului invocate, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința inculpatului și nu a dat răspuns întemeiat în condițiile legii asupra motivelor ce au stat la baza casării sentinței, inclusiv fiind încălcate prevederile art. 415 alin.(2¹) CPP, potrivit căreia judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinutului prezent, inclusiv a martorilor acuzării solicitați de părți, astfel nefiind audiați martorii în cauza dată pe viu, instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a stabilit situația de fapt și corect a

concluzionat, că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza infracțiunilor imputate inculpatului, fiind săvârșite anume de către Severin A.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurenți sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Severin A. în săvârșirea infracțiunilor incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o eroare gravă de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei noi soluții.

Pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Referitor la alegațiile recurentului, precum că instanța de apel nu a audiat martorii pe viu, astfel a pus la baza hotărârii de condamnare declarațiile acestora date în cadrul urmăririi penale și în prima instanță, instanța de recurs le apreciază critic, deoarece instanța de apel, cât și organul de urmărire penală au întreprins toate măsurile legale de citare a părții vătămate și a martorilor (f.d. 111-115, 121-123, 129, 139-140, Vol.IV, avizele recomandate), ordonanța procurorului privind aducerea silită a martorilor (f.d.143, vol.IV), explicațiile, declarațiile și rapoartele întocmite, inclusiv și certificatul eliberat de către secretarul Consiliului local com. Corjova, r-nul Dubăsari, Efteni L., din care rezultă că partea vătămată Moiseev E. nu se află pe teritoriul unde locuiește, este plecat peste hotare pe o perioadă nedeterminată (f.d.135, vol.IV), iar în privința martorului Țurcan I., nefiind posibilă de executat ordonanța de aducere silită pe motiv că acesta este domiciliat pe teritoriul controlat de către autoritățile Transnistrene. Totodată, fiind prezentate probe că partea vătămată Moiseev E. și martorul Fiodorov V. nu și-au schimbat adresele de domiciliu, fiind anexate extrasele din baza de date "Acces" cu privire la traversarea frontierei de stat de către ultimii, de unde rezultă că aceștia se află pe teritoriul RM (f.d.130-133, 142, 145-148, vol.IV). Mai mult, instanța de apel analizând suplimentar declarațiile părții vătămate Moiseev E. și martorilor audiați în prima instanță (Iftodi V., Fiodorov V.), motivat a constatat referitor la imposibilitatea de a fi audiați în instanța de apel, astfel corect concluzionând că vina inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, se confirmă integral prin probele scrise anexate la materialele cauzei penale, ce coroborează cu declarațiile martorilor audiați de către instanțele de judecată.

Prin urmare, instanța de recurs menționează, că în contextul în care instanța de apel a făcut tot posibilul de a audia partea vătămată și martorii pe viu, iar prin probe concrete s-a stabilit că aceasta este imposibil, poate administra declarațiile acestora, date în faza urmăririi penale sau din prima instanță, luându-se în considerație faptul că aceștia în cadrul audierii au fost informați asupra răspunderii penale ce o poartă în conformitate cu art. 312-313 Cod penal.

Totodată, la etapa cercetării probelor, procurorul a solicitat verificarea declarațiilor părții vătămate și a martorilor, care potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel au fost date citirii și la care nu au parvenit completări din partea celorlalți participanți la proces. Avocatul inculpatului menționând că probe suplimentare nu sunt și solicită verificarea declarațiilor părții vătămate depuse în instanța de fond, ulterior, întrebări și completări nu au parvenit (f.d.161, vol.IV).

Mai mult, la finisarea cercetării judecătorești avocatul și inculpatul nu au înaintat obiecții, iar procesul-verbal al ședinței de judecată, ulterior nu a fost obiectat de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

Astfel, instanța de apel just a stabilit, că declarațiile părții vătămate și a martorilor nominalizați coroborează cu procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Moiseev E., procesul-verbal de confruntare dintre Moiseev E. și Severin A., procesul-verbal de ridicare de la Moiseev E. a copiei certificatului de înmatriculare și contractul de împrumut cu recipisa; - contractul de împrumut din 31.07.2003, copia recipisei prin care Moiseev E. a lăsat automobilul fiind indicat la păstrare lui Severin A., - procesul-verbal de examinare a documentelor ridicate; - raportul de expertiză nr. 6397 din 03.10.2013 potrivit căreia valoarea automobilului ce aparține lui Moiseev E. constituie 93203 lei; - plângerea depusă de inculpat pe faptul sustragerii a sumei de 15500 lei și 2000 euro, - acte prin care Severin A. s-a constituit partea vătămată și civilă în cauza penală în baza plângerii sale; - cererea depusă de Severin A. potrivit căreia solicită încetarea examinării cererii depuse pe motiv că a găsit banii; - ordonanța de încetare a urmăririi penale din 14.08.2013 în cauza penală nr. XXXXX.

În asemenea circumstanțe instanța de recurs precizează, că instanța de apel just a reținut, că în acțiunile inculpatului se regăsește elementele constitutive ale infracțiunilor imputate, acestea fiind descrise în decizia instanței de apel, și și menționate la pct. 5 al prezentei decizii.

Referitor la pretinsa încălcare semnalată de autori și prevăzută de pct. 8) din alin.(1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci *când nu au fost întrunite elementele infracțiunii,*

instanța de recurs consideră, că acest temei la fel nu este incident în prezenta cauză.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii. Astfel, din textul recursurilor rezultă că, în viziunea recurenților probele administrate nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 312 alin. (2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor, fără a administra probe noi.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin. (3) lit. c) Cod penal, șantajul, adică cererea de a săvârși acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență asupra persoanei și cu răspândirea unor știri defăimătoare despre persoană, prezentarea cu bună-știință a declarațiilor mincinoase de către partea vătămată în cadrul urmăririi penale, săvârșită din interes material, precum și samavolnicia, adică exercitarea unui drept presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, cu cauzarea de daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni săvârșite cu aplicarea armei.

În prezenta speță, instanța de recurs consideră că, instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Severin A. în săvârșirea infracțiunilor nominalizate mai sus.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor imputate, Colegiul va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Analizând probele acumulate la dosar, Colegiul constată că, instanța de apel justificat a apreciat *declarațiile părții vătămate Moiseev E.*, care fiind audiat în cadrul ședinței instanței de fond a explicat că Severin A. i-a cerut suma de 3000 euro pentru a fi încetat dosarul penal și pentru a nu fi închis el. Victima a negat că i-a furat banii lui Severin A., însă ultimul a afirmat că se cunoaște bine cu responsabili de urmărire penală și vor face cum le va zice. Astfel, *prin amenințări a fost perfectat contractul de împrumut* în care s-a indicat datoria de 2000 euro și 3000

euro care îi estorca pentru a schimba declarațiile, fiind speriat că va sta la pușcărie pentru ceea ce nu a făcut a hotărât să-i dea automobilul său în proprietate. Ulterior, după ce i-a fost eliberat automobilul de poliție, aflându-se la garajul lui Severin A., ultimul i-a indicat că automobilul rămâne la păstrare, însă el a refuzat și atunci, inculpatul i-a arătat pistolul său care se vedea de sub tricou, el speriindu-se a semnat recipisa prin care mijlocul de transport rămâne în garaj; - *declarațiile martorului Fiodorov V.,* care a declarat că l-a însoțit pe Moiseev E. când acesta a mers după automobil. Cunoaște că partea vătămată Moiseev E. a împrumutat de la inculpat 2 000 de euro și ca gaj și-a lăsat automobilul de model BMW. A aflat de la Eugen că inculpatul se folosește de automobilul lăsat în gaj, dându-i un sfat ca așa ceva nu este normal ca inculpatul se deplasează cu automobilul lui, în legătură cu ce împreună cu victima, care dispunea de a doua cheie de la mașina, au fost acasă la inculpat și au luat automobilul, care era parcat în fața curții. Când s-au oprit cu automobilul pe str. Paris 40, au văzut că în acesta se află careva bunuri, ce aparțineau inculpatului, la ce i-a spus lui Eugen să-l sune pe inculpat și să-i spună despre lucrurile lui, însă a doua zi Moiseev a fost reținut de poliție și automobilul cu lucrurile din acesta au fost transportate la IP Rîșcani, mun. Chișinău, unde a scris plângere inculpatul în privința faptului răpirii automobilului, în care erau bunurile lui și bani. Din spusele părții vătămate, cunoaște că inculpatul l-a șantajat, solicitându-i să-și schimbe declarațiile date în cadrul urmăririi penale și ca urmare va fi scos de la urmărirea penală, la fel a cerut de la acesta 4 000 sau 5 000 euro, deși a împrumutat de la inculpat suma în mărime de 2 000 euro. În privința împrumutului a fost întocmită și o recipisă la notar, iar ce sumă nu cunoaște, însă când au ieșit de la notar, inculpatul i-a pus lui Eugen pistolul la cap și astfel l-a deposedat de automobil. Din spusele lui Moiseev știe că inculpatul l-a șantajat cu faptul că dacă nu va încheia contract de împrumut, va face pușcărie; - *declarațiile martorului Iftodi Victoria,* notarul, unde a fost perfectat contractul de împrumut încheiat între Moiseev E. și Severin A. de unde rezultă că a înregistrat sub nr.1161 la 31.07.2013 un contract de împrumut în baza cererii depuse de către Moiseev E., potrivit căruia Moiseev a împrumutat de la Severin suma de 4480 euro pe un termen de 3 luni. Moiseev a confirmat prin cererea depusă că banii i-a primit până la încheierea contractului. Taxa pentru contract a fost achitată de Moiseev E. În baza contractului de împrumut, Severin A. nu putea solicita restituirea bunului gajat, deoarece acesta nu a fost gajat, având dreptul de a se adresa în instanța de judecată cu privire la restituirea datoriei și urmărirea bunului întru restituirea sumei date, precum și probele materiale enumerate mai sus.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că acțiunea principală în cazul infracțiunii de șantaj se poate înfățișa prin modalitatea de a cere transmiterea unor bunuri, precum și săvârșirea unor acțiuni cu caracter patrimonial. Totodată, în unele situații, făptuitorul infracțiunii de șantaj poate crea o ambianță specifică sugerând astfel victimei să-i transmită bunul sau dreptul asupra acestuia, sau să săvârșirea acțiuni cu caracter patrimonial.

În unele cazuri, cererea reprezentând acțiunea principală din cadrul șantajului, care se exprimă în revendicarea de către făptuitor a unor plăți chipurile pentru aplanarea relațiilor litigioase cu organele de control sau de drept.

Infracțiunea de șantaj este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul înaintării cererii cu caracter patrimonial, însoțit de acțiunea adiacentă, indiferent dacă făptuitorul și-a atins scopul urmărit.

Totodată, instanța conchide că s-a demonstrat cu certitudine faptul că inculpatul Severin A. a luat automobilul lui Moiseev E. în gaj pentru garantarea executării obligației de împrumut, care însă nu a fost perfectat potrivit legii. Mai mult, automobilul victimei s-a aflat și depistat la inculpat, astfel acesta a intrat în posesia acestui bun, sau cel puțin l-a deținut o careva perioadă de timp. Ulterior, în scopul asigurării restituirii de către victimă a sumei datorate, Severin A. a ridicat contrar voinței victimei unitatea de transport ce-i aparținea, amenințându-l cu aplicarea armei sale din dotare. Prin urmare, inculpatul prin acest mod și-a exercitat un drept legitim cu încălcarea ordinii stabilite.

Prin amenințare se înțeleg acțiunile concrete ale făptuitorului expuse victimei oral, în scris, prin gesturi, etc. amenințare pe care victima le percepe ca reale, cu posibilitate de realizare în viitor. Astfel, amenințarea cu aplicarea armei nu presupune direcționarea nemijlocită a acestei arme față de victimă sau aplicarea acesteia în privința a careva părți corporale ale acesteia, fiind de ajuns doar demonstrarea armei deținute și exprimarea amenințărilor prin aplicarea acestei arme.

În speță, a fost percepută ca reală amenințarea prin aplicarea armei, odată ce victima a cunoscut, văzând arma deținută de către inculpat, inclusiv creându-se impresia că agresorul este predispus să utilizeze această armă. La fel, Moiseev E. a fost influențat în așa circumstanțe ca să perceapă ca reale amenințarea exprimată de către Severin A.

Totodată, Colegiul reține că la caz s-a dovedit faptul că inculpatul a depus un denunț pe faptul sustragerii sumelor indicate în mărime de 15 500 lei și 2000 euro, faptă care în realitate nu a avut loc.

Această poziție a avut-o Severin A. și la audierea în calitate de parte vătămată, fapt prin care se confirmă că *el a denaturat adevărul în cadrul cauzei penale*.

Mai mult, poziția sa și intenția directă cu care a acționat este dovedită și prin acele acte prin care s-a constituit ca partea vătămată și parte civilă, și anume cererea și ordonanța de recunoaștere în calitate de parte civilă, inclusiv cererile depuse de către el cu privire la acel prejudiciu pretins cauzat.

În acest sens, urmează a fi menționate și declarațiile părții vătămate Moiseev E., din care rezultă că la momentul depunerii aceluși denunț Severin A. pretindea de la victimă suma de 2000 euro cu titlu de datorie și 3000 euro cu titlul de modificare a declarațiilor sale, fapt prin care se confirmă scopul cu care a acționat inculpatul, inclusiv și scopul depunerii plângerii, astfel nedorind cercetarea cazului de restituire a prejudiciului cauzat, dar estorcarea banilor de la victimă.

Ulterior, după realizarea scopului urmărit și anume fiind întocmit contractul de împrumut, Severin A. găsește banii săi, circumstanțe, care în mod rezonabil trezește suspiciuni, și anume că banii au fost găsiți după perfectarea contractului confirmă atât veridicitatea declarațiilor părții vătămate, cât și scopul cu care a acționat inculpatul.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunilor imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 189 alin.(1), 312 alin. (2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, astfel temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

La fel, în recursul avocatului se mai invocă temei de anulare a hotărârii judecătorești pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - *faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică greșită*, însă Colegiul penal conchide că temeiul dat nu persistă în cauză, deoarece instanța de apel nu a făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Severin A. decât cea în baza căruia acesta a fost pus sub învinuire.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor ce i se impută, iar temei pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

Argumentele autorului recursului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal.

Referitor la argumentul recurenților că prin hotărârea Judecătoriei Dubăsari din 14.09.2016, a fost încasată suma de 4480 euro, conform contractului de împrumut din 14.09.2016, care a fost pus la baza condamnării lui Severin A., însă aceasta are putere de lucru judecat și confirmă relațiile civile între inculpat și

Moiseev E., Colegiul ține să menționeze, că prin hotărârea judecătorească nominalizată, s-a dispus încasarea unei datorii, nefiind specificat în baza cărui contract de împrumut, din ce dată fiind împrumutul și încasată suma indicată, mai mult ca atât, nu rezultă că instanța s-a pronunțat asupra condițiilor de valabilitate a contractului încheiat.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

La fel, Colegiul ține să remarce că, potrivit art. 158 Cod de procedură penală, corpuri delictive sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum și bani sau alte valori ori obiecte și documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale.

Alin.(2) al normei indicate, prevede că obiectul se recunoaște drept corp delict prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată și se anexează la dosar.

Totodată, dispoziția art.162 Cod de procedură penală stipulează hotărârea cu privire la corpurile delictive adoptată la soluționarea cauzei penale.

Astfel că, concluzia instanței de apel privind corpurile delictive și anume: descifrările convorbirilor telefonice, declarația cu privire la intenția de angajare în câmpul muncii în Polonia eliberată pe numele lui Hîncu O., răspunsul parvenit de la Ambasada Poloniei în Chișinău, documentele ridicate și anexate prin ordonanța din 26.09.2013, permisul de armă nr. XXXXX eliberat la 10.07.2013 pe numele lui Severin A., au fost anexate la dosar, pașaportul străin eliberat pe numele lui Severin A., fiind restituite proprietarului, iar arma de modelul XXXXX, calibrul 9x19 mm, nr. XXXXX, magazinul pentru cartușe și 12 cartușe calibrul 9x19 mm a lui Severin A., se remit Ministerului de Interne a RM, este corectă și legală.

Instanța de recurs conchide că instanța de apel condamnându-l pe Severin A. corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, respectând prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală, principiul contradictorialității

în procesul penal, precum și ținând cont de dispozițiile art. 6 din Convenție, și anume că după o hotărâre de achitare instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, întemeiat concluzionând asupra vinovăției acestuia în baza art. 189 alin.(1), 312 alin.(2) lit.b) și 352 alin.(3) lit.c) Cod penal, bazându-și soluția pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, indicând că probele prezentate în probarea învinuirii și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să decidă asupra inadmisibilității recursurilor declarate pe motiv că acestea sunt vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, inculpatul Severin Andrei și avocatul acestuia Iachimciuc Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Severin Andrei*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 aprilie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti